

Povestea mea

Eliza

Îmi cer mii de scuze, dar nu am știut cum să fac să scriu un fragment dintr-o povestire creație proprie.

Povestea mea
Povestea mea?

Este o poveste cel puțin bizară. Un băiat cu ochii albaștrii, puțin șagalnici; cu o privire, ce pe mine mă termină de fiecare dată. Și el o știa. La început au fost doar formule de salut. Lucrăm amândoi în același loc, dar pe posturi total diferite. Apoi într-o seară târzie de toamnă, a unei luni de octombrie, mi-am luat inima în dinți, și l-am întrebat dacă pot să merg cu el spre casă. Eram practic vecini, nu o știam. Mi-a spus că să se asigure, că și el, ca și mine, era căsătorit. Am spus că este ok, nu am de gând să intervin în familia sa. A fost de acord. Totul a fost ok, până într-o seară când..., s-a oprit din mers, puțin fâstâcit, neștiind cum să-mi spună ce avea de spus. L-am privit contrariată. Ne împrietenisem binișor. L-am rugat să-mi spună sincer ce se întâmplase. L-am convins foarte greu. Vroia să... și a făcut-o. M-a sărutat. Inima a luat-o la galop. Și eu vroiam același lucru, dar ca și el nu îndrăzneam. Nu doream să mă fac de râs în fața lui. Am lăsat ochii în jos, ca o adolescentă, ăla prima ei iubire, la primul ei sărut. S-a apropiat ușor de mine, m-a cuprins în brațele sale, și... Parcă timpul, și întreaga lume se opriseră în loc. Eu eram acum în altă lume, unde nu fusesem niciodată. Am închis ochii fermecată, lăsându-mă dusă de acea senzație. Nu era primul sărut din viața mea, dar, era... primul miracol. Am rămas cu ochii închiși câteva clipe, parcă pentru a dorii să prelungesc cât mai mult posibil acel miracol. Când în sfârșit i-am deschis, puțin dezamăgită, că miracolul luase sfârșit, el, mă privea, zâmbind ușor

- Iartă-mă. Te-am speriat. Dar vroiam de câteva zile să te sărut, dar nu aveam nici curajul, nici acordul tău.

- Nu m-ai speriat.

- Este în regulă atunci. Haidem să mergem spre casă.

Ne-am continuat drumul în tăcere, parcă temându-se că ce se întâmplase mai devreme, să nu fi fost doar un vis. Ne gândeam amândoi la același lucru, dar, ne era parcă teamă, să vorbim despre ce se întâmplase. Fructul interzis. Asta era pentru noi ce se întâmplase mai devreme.

Se năștea oare o relație interzisă?

Ne apropiam de cartierul nostru. Simțeam un regret profund că acum trebuia să ne despărțim. Brusc m-a smucit, luându-mă de braț, trăgându-mă cu fața spre el, și... Dumnezeuule... stelute colorate, fluturași, sărutul acesta furat, era și mai minunat. Retrăiam senzația, multiplicată a primului sărut. Simțeam furnicături în tot corpul, de parcă mii de furnici călătoreau pe corpul meu. Ne iubeam, dar încă nu aveam curajul să ne-o spunem. Aveam să descopăr mai târziu, că deși era mai tânăr decât mine, era deosebit de prudent.

Pentru orice vroiam să facem împreună, se asigura temeinic că nu se va afla, cu mult timp înainte.

Așa a procedat și în acea seară

- Mamii să nu spui nimic nimănui, ok?

- Stai liniștit tatii, am replicat eu.

Ne-am despărțit, cu regretul că seara aceea minunată luase sfârșit, parcă mult prea repede.

O oră împreună trecuse rapid ca un minut. El a plecat mai departe, eu am intrat în casă, asigurând pentru noapte ușa de la intrare.

Am intrat grăbită în baie, vroiam să mă uit în oglindă, ca să mă asigur că arăt ok. Nu erau semne

vizibile pe față, dar în interior, totul era răvășit total, inima continua să bată nebunește, nevrând parcă să țină seama de înțelegerea pe care o făcusem eu cu...

Îmi cer scuze că nu am dat nici un nume până acum. Dar pot spune că pe el îl chema Mirel.

Așteptam cu nerăbdare venirea zilei următoare, parcă înciudată, că orele treceau atât de încet.

Pentru a ajuta timpul să treacă mai ușor, am început să trebăluiesc puțin prin casă

Cu toate acestea orele treceau foarte greu.

Oricum nu mă puteam concentra la ceea ce făceam.

Mintea mea era parcă blocată undeva într-un trecut apropiat și dulce.

Rememoram din nou, și din nou parcă cu teamă să nu uit ceva din toată acea seară, strânsă magic într-o oră de vis.

Învățam să iubesc, să trăiesc sentimentul la întreaga sa intensitate.